

MÀGIA A LA BIBLIOTECA

Pere era l'únic professor de guàrdia. Conscient que l'ambient dins de la

biblioteca havia de ser el més acollidor possible, rebia els alumnes amb un somriure d'orella a orella, deia el seu nom a l'inrevés i sempre feia un acudit al voltant del llibre que havien triat. Un costum que endolcia la visió que els alumnes tenien del moment en què havien visitat la biblioteca i que els fixava un record d'infantesa d'allò més màgic. Aquell dia, les seues millors alumnes havien anat a traure un parell de contes. Després de furonejar per tots els prestatges i de pensar-s'ho molt, les tres van coincidir en un mateix títol «Joc de trons». Quan arribaren a la taula de Pere, o millor dit, de Repe —com deia ell—, tractà de fer-se el simpàtic amb aquelles tres alumnes, com sempre havia fet.

—«Joc de trons»... Uf!.. No sé. Caldrà anar amb compte amb les sagetes, les espases i el foc dels dracs... Hauríeu de llegir-lo en un lloc segur: un soterrani o en un celler.

—Què m'estàs contant? —li preguntà, descarada, la més gran.

—Ens tractes com si encara tinguérem cinc anys! —hi afegí la mitjana.

—Si ja sabem que tot açò són mentides! —reblà la més xicoteta.

—No passarà res d'això —cridaren les tres alhora.

Aleshores, Pere, tot aprofitant que no hi havia ningú més a la biblioteca, s'alçà, obrí el calaix de l'escriptori i en va traure una vareta màgica.

—Per l'encís d'En Patufet, i la llum de Caputxeta, que la màgia us faça veure tot el que creieu saber de bestreta! —digué movent la vareta amunt i avall.

El moviment de la vareta va crear una llum rogenca que caigué sobre els llibres, els quals l'absorbiren a poc a poc, fins que va desaparèixer per complet.

—Preneu les mesures que creieu més adients i recordeu que un llibre és un portal a un altre món que es pot creuar en dos direccions. Bona sort! I ja me'n direu alguna cosa, dilluns.

Les tres xiquetes isqueren de la biblioteca absolutament convençudes que Pere s'havia begut l'enteniment, encara que l'encanteri sí que els havia semblat autèntic. La por, i només la por, féu que anaren a una masia que tenien al mig de la muntanya i, tal com els havia proposat Pere, baixaren al celler per a llegir aquell llibre, suposadament embruixat.

Les tres xiquetes es van emportar el llibre. Eixa nit van decidir anar a casa de Laura, la més xicoteta, que era qui tenia el llibre, abans d'anar a la masia. Al cap d'una hora, va arribar el nuvi de Clara, David, i portava alcohol. Tots ells van beure i quan estaven mig borratxos, David va traure droga de la seua butxaca. Clara va pensar que seria divertit prendre un poc, ja que no era la primera vegada que ho feia. Laura i Júlia, en canvi, no pensaven que fóra bona idea. Després d'una estona, Clara va aconseguir convèncer-les perquè hi

participaren. Seguidament elles començaren a trobar-se malament, excepte David, cosa que no era una casualitat. Tot era una idea d'ell ja que volia violar-les. Les xiquetes van arribar a un estat de tràngol, a punt d'estar inconscients i no podien moure's. Ell simplement fingia estar-ho. Quan elles ja estaven suficientment drogades, va deixar de fingir. Com que l'efecte sabia que duraria molt, abans va fer una volta per la casa i va trobar el llibre. David va començar a llegir en veu alta mentre elles, inconscients, només podien escoltar una veu de fons. De sobte, elles van despertar en un saló que semblava pertànyer a una masia vella. Van trobar David al sòl, sense poder moure ni un múscul. Mentre investigaven la sala per poder comprendre què havia passat, la més xicoteta va tirar un canelobre. Es va trencar en caure a terra i van descobrir que hi havia dins una vareta. Aquesta estava intacta a pesar que al sòl només hi quedava la recialla del que abans havia sigut un canelobre que pertanyia a algú que era de tot menys gentola.

Agafaren la vareta i va aparéixer una llum engegadora, tant que fins i tot els va causar somnolent als ulls. De sobte, va aparéixer una espècie de fada madrina que va dir que podia fer tot el que elles volgueren.

No va poder arribar a contestar perquè algú va començar a fer grans colps contra la porta. Elles van pensar en amagar-se darrere d'un moble gran, alt i antic que hi havia a l'habitació. Però quan van mirar on es trobava David, van veure que hi havia restes d'un carrell, un sac de dormir trencat i uns cartrons. Aleshores van suposar que devia ser un *okupa*. Laura, que era claustrofòbica, va començar a sentir un enforfoguiment al pit i quasi no podia ni respirar. La resta va decidir demanar-li a la fada que els transposara a qualsevol lloc del món on no estiguera David pel bé de totes. D'aquesta manera, van agafar el llibre i van eixir d'allà.

El lloc on van arribar era totalment desconegut per a elles, era antic, fosc i estava ple de pols. Cap de les xiques sabia on es podien trobar. Li van preguntar a la fada i aquesta els va dir que havien de romandre en silenci i que ningú podia escoltar el que ella diria a continuació ja que podria ser molt perillós.

A mà dreta hi havia un canelobre antic ple de pols, la masia semblava abandonada des de temps immemorials. Les tres alumnes es quedaren glaçades en notar una vibració en passar pel seu costat, un calfred els recorregué l'esquena.

—Crec que jo me'n vaig d'ací...—digué Laura amb un fil de veu.

—I jo crec que me'n vaig amb tu...!—Clara agafà la mà de Júlia.

—Quina entema vos tinc!—va mirar-les amb desafiament Júlia—Teniu poreta? Sense esperar una resposta les agafà de la mà, Clara sostenia amb l'altra el llibre. Júlia les va dur a un racó on hi havia il·luminat la recialla del que abans devia haver sigut un magnífic lloc on tastar els vins de tota la comarca. Un carrell d'immensos barrils enquadrava l'escena a banda i banda. Júlia va tocar-los com atreta per una força interna, va aturar-se davant la fenella d'un dels tonells. Va empentar i la fusta va cedir amb un soroll. Clara que encara sentia una somnolent intensa al braç esquerre on havia aterrat abans per entrar a la masia, no va poder estar-se de dir:

—Ara és quan a les pel·lis hauria de passar alguna cosa que ningú espe...

El llibre va començar a emetre una llum aclaparadora i amb un brunzit es va

obrir. La cambra es va il·luminar i les flames dels canelobres que havien encés s'apagaren. Clara, encara amb el llibre en la mà obert de bat a bat va veure com les lletres i les figures de dins es movien. De sobte, un drac i un cavaller se la quedaren mirant perplexos. El cavaller s'apropà fins que al full solament es va veure una pupil·la:

—Qui és aquesta bella dama?

Clara va mirar Júlia la qual va mirar Laura la qual va mirar el llibre. Les pàgines, en blanc mostraven ara una mà estesa.

—Veni?

—Ni somiar-ho!—exclamà Laura girant-se en direcció oposada.

Però era massa tard, una força eixordadora va sorgir del tonell. El llibre arrossegà Clara cap a dins del barril de fusta i amb ella, Laura i Júlia. Les alumnes van comprovar amb horror que aquell no era un tonell comú, semblava com una porta secreta.

—I ara què? Ens espera un cavaller i un drac a l'altra banda de Nàrnia?

—Anna, de veritat, vols fer el favor de...

—Shhh...

Una atmosfera pesada es podia sentir.

—Per ací —va indicar la veu del cavaller.

Dins de l'immens barril era obscur, no s'hi veia res. Es guiaren per la resta de sentits i a les palpentes. A l'altra banda del que semblava un túnel van respirar l'aire fresc i del primer que s'adonaren era de la diferenciació en colors. Tot semblava com més viu del natural, quasi com si estiguera pintat amb aquarel·les. Quasi com si...

—Eh... no pot ser!—Júlia mirà bocabadada al voltant. Estaven en un camp, ple d'arbustos, un rierol al costat esquerre i a la llunyania un castell amb un poble s'albirava. No hi havia altra explicació possible, estaven dins del llibre!

—Bé, igual, Pere no estava tan boig...

—Laura—va dir Clara amb la incredulitat plasmada a la veu—ara seria un bon moment perquè feres un dels teus comentaris sarcàstics i ens riuríem totes... ehem, per favor?

—Laura va assenyalar de sobte una ombra al cel.

—No! Un drac?! Estem... estem...

—... dins...—continuà Clara.

—... del conte —acabà Júlia.

—Espera, espera això vol dir que tu eres el cavaller Sant Jordi i que has de rescatar una dama del drac i... i...

—Tres xiques ben intel·ligents i instruïdes en la història—va aplaudir el cavaller fent sonar l'armadura mentre gesticulava —Digueu-me, per favor vos ho demane, creieu en totes les històries que us han contat?—continuà amb urgència— Seguiu-me, si sou tan amables, ara ens hem d'amagar.

Les tres alumnes es miraren, ara no sabrien diferenciar què era real del que no ho era. Estaven transposades de sobte en una terra de fantasia, un poc preocupant la veritat sí ho semblava. No era una cosa que passara tots els dies allò de ensopegar amb un cavaller, veure volar un drac... pensaven mentre seguien les passes del guerrer.

—El cas és que ací les coses són molt... acolorides, vull dir. Sé que estem dins del llibre que Pere el professor més genial del món perquè estàvem en la

biblioteca saps vostè, senyor cavaller...? I hem tingut la brillant idea de baixar al celler de...

Júlia va tossir amb impaciència davant la resposta de Laura. Evidentment, estava nerviosa, la va abraçar i besar. Laura es va calmar a l'instant.

—El que vol dir Laura —digué Clara— és que no ens pensàvem que les històries que ens contaven a l'escola podrien ser reals.

El cavaller es va aturar de sobte, va assenyalar un esbarzer i col·locà una mà sota una roca als peus de l'arbust per treure una clau. Semblava màgica per com resplendia.

—Bé, no totes les coses són el que semblen a colp d'ull —xiuxiuejà somrient.

Amb la clau va formular un encanteri i la roca es va obrir donant pas a una cambra semblant a les masmorres. La vista de les alumnes va recaure en una cadira de boga. El cavaller va començar a traure's l'armadura completa, primer el casc, després les proteccions dels braços... Sense avís de cap tipus, la visió va fer-se borrosa i canvià. Les parets de pedra de la masmorra s'ompliren d'una tapisseria porpra, els cabells daurats del guerrer queien amb diversos flocs per la seua esquena... El cavaller es va girar cap a les tres alumnes. Sols que el cavaller no era un cavaller. Era una cavallera.

—Com deia abans, creieu en totes les històries que us han contat?

Laura, Júlia i Clara es miraren mútuament.

—No!—respongueren alhora.